

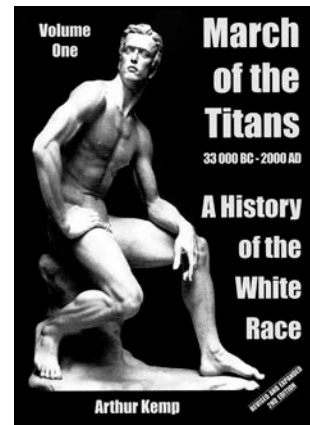
Багато фактів і узагальнюючих висновків, наведених в праці “Арійський стандарт”, виявилися для частини наших читачів настільки несподіваними, що у деякого навіть виникла думка про формування на сторінках журналу нової української міфології.

Перша, найголовніша, причина такого враження полягає в тому, що Україна та її історія є просто дивовижними. Справді, реальні події нашого минулого нерідко перебувають на межі людської уяви. Тому Україні не потрібна міфологія — їй потрібна лише правда, оскільки ця правда перевищує всі людські фантазії.

Друга причина сприйняття “Арійського стандарту” як чогось трохи неймовірного полягає в непоінформованості переважної більшості людей, в тому числі спеціалістів. Наприклад, начебто фантастична теза про Україну як центр розселення індоєвропейців насправді є усталеним науковим уявленням принаймні з початку 80-х років XX століття<sup>1</sup>.

Для того, щоб ширше поглянути на історію України і всього людства, редакція нашого журналу публікує український переклад<sup>2</sup> перших п’яти розділів книги “Марш титанів: історія Білої раси” американського автора Артура Кемпа. Ця масштабна праця побачила світ у липні цього року завдяки видавництву «Ostara Publications» (книгу надруковано у Південній Африці, інтернет-версія на сайті [www.white-history.com](http://www.white-history.com)). Отже,

“Хто ми такі, звідки прийшли і куди йдемо. Повна історія Білої раси — шлях тривалістю 35 тисяч років з глибокого минулого, від часу появи перших білих людей до погляду в майбутнє... 3 морю віків до наших днів: випробування, втрати, страшні трагедії і найбільші тріумфи Білих Людей — це все тут, століття за століттям, країна за країною”.



*Артур КЕМП*

# МАРШ ТИТАНІВ: ІСТОРІЯ БІЛОЇ РАСИ

## РОЗДІЛ 1. ОСНОВНІ ПОНЯТТЯ

### **Раса, етнос, культура**

**Раса** визначається як велика група людей зі спільними генетичними ознаками, які зумовлюють фізичну зовнішність цих людей та — що не так однозначно — їхні пізнавальні здібності.

**Етнос** — це угруповання людей (найчастіше усередині певної раси, але є також випадки, коли етнос складається з представників кількох рас), об’єднаних спільними традиціями, мовою, мистецтвом, світоглядом тощо.

**Культура** дає вияв таким ознакам того чи іншого етнічного угруповання, як мова, мистецтво, релігія, соціальний устрій, практичні досягнення. Наприклад, можна говорити про Білу расу, шотландський етнос і шотландську культуру<sup>3</sup>.

Етнос і культура безпосередньо зумовлюють одне одного і перебувають у нерозривному симбіотичному взаємозв’язку. У цій книжці ідеться головним чином про історію Білої раси і відповідно — про білі етноси та культури.

<sup>1</sup> Широкого визнання це відкриття набуло на Міжнародному симпозіумі з етнічних проблем історії Центральної Азії. Див. матеріали симпозіуму: Этнические проблемы истории Центральной Азии в древности. — М.: Наука, 1981, с. 37, 83, 198, 246, 254. — *Тут і далі — примітки Редакції журналу «Перехід-IV».*

<sup>2</sup> Переклад Олени Каганець, наукове і літературне редагування Сергія Васильченка, загальна редакція Ігоря Каганця. Текст подається зі скороченнями.

<sup>3</sup> Тобто тут шотландський етнос зі своєю неповторною культурою виступає як складова підсистемна частина Білої раси.

### Біла раса

Що ми вкладаємо в поняття Білої раси? Існують її три головні підгрупи (з двома подальшими відгалуженнями), відомі в академічній науці як Нордична, Альпійська і Середземноморська підраси<sup>4</sup>. Хоча ці назви походять головним чином від назв географічних територій, на яких мешкали носії згаданих підгруп і з якими вони асоціювалися в християнську еру (нордійці проживали в Північній, альпійці — в Центральній, а середземноморці — в Південній Європі), не треба думати, що ці підгрупи завжди були міцно прилучені лише до своїх родових теренів. Вони брали активну участь у подіях майже усіх тих регіонів планети, де Біла раса з'являлася у вигляді певної етнічно-цивілізаційної групи.

Із цих трьох *первісних* підгруп нині у значній кількості існують тільки дві — Нордична та Альпійська. Стародавніх (первісних) середземноморців не можна ототожнювати із теперішніми мешканцями Середземномор'я. Останні являють собою «мішанину» з представників кількох рас, — «мішанину», в якій першородний білий середземноморський компонент значною мірою розчинився в масі прибульців після навал спочатку нордичної та альпійської білих підгруп, а потім небілих арабських, тюркських та інших середньосхідних та північноафриканських расових угруповань.

### Методи ідентифікації расової приналежності людських залишків

Як визначити належність певного суспільства або цивілізації до тієї або іншої раси? Відповідь тут дуже проста — раса ідентифікується трьома шляхами: засобами палеоантропології, за творами образотворчого мистецтва і за мовою.

### Палеоантропологія

Палеоантропологія — це наука про скелетні рештки стародавніх людей. Оскільки різні расові групи мають відповідно й різні антропологічні характеристики, належність до певної раси первісних мешканців того чи іншого регіону досить просто визначити за допомогою вивчення давніх поховань. Нинішні патолого-анатоми використовують черепи за потреби ідентифікації расової належності неопізнаних трупів, і так само ця наука довела свою корисність у процесі археологічних розкопок. Палеоантропологічні дослідження скелетів з давніх поховань відіграли неоціненну роль у з'ясуванні расових ознак народів, які мешкали на тих чи інших територіях у різні часи і для визначення расових витоків яких дослідники не мали у своєму розпорядженні ніяких інших індикаторів.

### Мистецькі форми



Ранні цивілізації дуже часто відтворювали у своєму мистецтві образи власних расових типів, ґрунтовані на реальних людських моделях.

Порівняйте — зліва направо — зразки ольмецького (400 р. до н. е.), африканського (приблизно 1400 р. н. е.), японського (1000 р. н. е.) та грецького (340 р. до н. е.) мистецтв. Наука про мистецькі форми є надійною основою для з'ясування расового типу суспільств, в яких ці форми були створені.

Мистецькі форми (тут ідеться про художні зображення — чи то звичайні картини, чи то малюнки на гончарних виробах, чи скульптуру) теж мають важливе значення для расової ідентифікації минулих народів. Це зумовлено тим, що давні цивілізації — це стосується усіх рас — відображали своє життя у специфічних, притаманих лише цим цивілізаціям мистецьких формах (часто-густо тому, що їхні власні расові типи були для них єдиними людськими моделями). Таким чином, давнє китайське мистецтво зображало тільки китайців, мистецтво інків та ацтеків — тільки інків та ацте-

<sup>4</sup> Автор використовує найбільш спрощену, дещо застарілу класифікацію підрас Білої раси. Інші класифікації див.: *Сергій Сегеда*. Антропологія: Навчальний посібник. — Київ: Либідь, 2001. — 336 с.

ків і т. д. Одне слово, первісні мистецькі форми усіх суспільств відтворювали фізичний вигляд людей свого часу. Цей принцип проілюстровано чотирма наведеними вище портретами, на яких засобами мистецтва відображені різні расові типи.

### Мова

Наука про мови є ще одним дуже важливим засобом визначення расової належності народів: спільні мовні форми залишають чіткі ідентифікаційні «відбитки пальців» у культурах тих чи інших етносів. Схожі слова, речення або лінгвістичні звороти є безперечною вказівкою на первісну єдність походження цілої низки цивілізацій, які надалі рухалися своїми окремими шляхами. Таким чином, історичні маршрути різних культур (а отже, і народів, котрі їх породжували) можна відстежити на прикладах прямих лінгвістичних аналогій у деяких мовах (див. таблицю):

Англійська	Німецька	Латинь	Грецька	Давньоперська	Санскрит	Українська
brother	bruder	frater	bhrater	brater	bhrater	брат
mother	mutter	mater	meter	matar	matar	матір
father	vater	pater	pater	pitar	pitar, tata	батько, тато

### Клімат і гени

Теза про вплив клімату як про причину фізично-расових відмінностей є такою ж самою хибною, як і віра в спільного расового предка<sup>5</sup>. Досить часто можна почути твердження, що Біла раса, мовляв, має свій колір шкіри, бо виникла на холодній півночі, а Чорна раса має свій колір шкіри, бо виникла на спекотному півдні. Окрім очевидної географічної невідповідності такого припущення (чимало найвеличніших справ Білої раси були здійснені саме у спекотному кліматі, наприклад, на Близькому Сході та в Єгипті)<sup>6</sup>, цей аргумент не пояснює специфічних расових характеристик, скажімо, монголоїдів (китайців, японців та інших). Зокрема, він не відповідає на запитання, яким саме чином клімат Азії витворив притаманні монголоїдам форму очей і структуру черепа?

Насправді фізичні характеристики певної раси генетично зумовлюються в момент «зачаття» цієї раси, і при цьому немає абсолютно ніяких доказів того, що зміна генетичного коду тої чи іншої групи людей спричинюється саме проживанням у холодному або ж спекотному кліматі<sup>7</sup>. Якби велика група китайців переїхала до Норвегії і жила там протягом досить тривалого часу, але весь цей час залишалася — через шлюби — у межах своєї раси, то чи можна було б всерйоз припускати, що вона зрештою «зеволуціонує» у блакитнооких і світловолосих людей? І навпаки — чи буде хтось всерйоз твердити, що, переїхавши до Китаю, але залишаючись там у межах своєї генетичної громади і не змішуючись із місцевим населенням, європеїди з часом набудуть фізичного вигляду монголоїдів?

Єдиним способом зміни певного генофонду може бути ситуація, коли досить велика група його носіїв перемішується (фізично інтегрується і має при цьому потомство) з носіями якісно іншого генофонду. Це — єдиний випадок, коли гени посправжньому змінюються. Історія насичена прикладами того, як різні і до цього переважно ізольовані расові групи сполучалися в єдине ціле і «виробляли» нове угруповання, за своїми фізичними і навіть пізнавальними характеристиками цілком відмінне від обох своїх первісних «батьків».

<sup>5</sup> Насправді клімат таки впливає на формування расових відмінностей, але передусім на зародковій фазі, коли нова раса ще перебуває в стані максимальної системної пластичності. Див.: *Каганець І.* Арійський стандарт: Українська ідея епохи Великого Переходу // Перехід-IV, №2-2000, с.13-14.

<sup>6</sup> Тут, вочевидь, ідеться про стародавні (ще досемітські) часи, коли Близький Схід та Єгипет були заселені європеїдами — представниками Білої раси (детальніше про це див. «Арійський стандарт»).

<sup>7</sup> Іншими словами, расово-етнічні перетворення спричинюються не змінами, скажімо, географічного середовища, а генетичними мутаціями. На нашу думку, ці мутації зумовлюються насамперед прямим Божественним втручанням і посиленними ударами земно-космічних енергій на зламах природно-суспільних циклів (епох). Ще одним джерелом міжепохальних мутацій є згадувані далі автором змішування різних расових чи етнічних груп (детальніше про все це див. у дописах С.Васильченка у попередніх числах нашого журналу).

### **Навколишнє середовище і прогрес**

Інший поширений сучасний міф полягає у тому, що деякі расові групи розвивалися швидше за інших нібито через випадковості їхнього географічного розташування. Це відомо як *теорія навколишнього середовища*, — деяким расам, мовляв, «поталанило» жити, наприклад, на плодючих землях басейну річки або мати доступ до певних типів здатних до приручення тварин чи до їстівних рослин. Отим-то вони й розвивалися швидше, аніж інші расові групи десь в іншому місці планети. Існування цієї та подібних теорій відбиває намагання світової думки пояснити величезне технологічне відставання чорних африканців, американських тубільців, азійців і австралійських аборигенів від білих європейців, — відставання, котре з особливою наочністю виявилось в період колоніальних завоювань Білої раси.

Ясна річ, поняття вищості або нижчості є вельми суб'єктивним, — те, що одні вважають для себе вищим, переважаючим, інші можуть вважати нижчим, підпорядкованим<sup>8</sup>. Отож у контексті згальноцивілізаційного руху питання технологічного розриву між расами є несуттєвим, і все ж таки воно потребує певної уваги, — бодай уже з огляду на ту величезну роль, яку воно відіграло в історії взаємостосунків білошкірих людей з іншими расами.

Теорію навколишнього середовища руйнують два головні приклади — Єгипет та порівняння тубільних культур Екваторіальної Африки та Центральної Америки. В Єгипті Біла і Чорна раси займали разом територію уздовж ріки Ніл, однак давні білі єгиптяни створили дивовижну світову цивілізацію, а здобутки чорних насельників цього ж регіону в порівнянні з дивами пірамід є куди скромнішими, власне кажучи, зовсім незначними.

Нерідко наводиться аргумент, що, мовляв, білі люди переважали усіх інших тому, що мали у своєму розпорядженні робочих тварин, зокрема велику рогату худобу і коней, а тубільці не мали. Але при цьому не зважається на те, що білі єгиптяни навіть після створення багатьох своїх технологічних див ще досить довго не мали коней. Вони з'явилися в Єгипті у період навал семітських гіксосів<sup>9</sup>, які сталися через сотні років після першого розквіту Єгипетської цивілізації.

### **Деякі порівняння**

Важливо порівняти також досягнення небілих інків і ацтеків Центральної й Південної Америки — регіонів, розташованих безпосередньо на північ і на південь від екватора — із досягненнями Чорної раси, первісна серцевина котрої також розташовується безпосередньо на північ і південь від екватора, тільки в Африці. Наближеність до екватора зумовлювала в Центральній Африці і Центральній Америці тотожні умови навколишнього середовища. Мешканці обох регіонів не мали коней і однаково потерпали від тропічних дощів.

Попри всю подібність своїх природних умов існування до африканських, інки та ацтеки Центральної Америки мали складну будівельну техніку, писемність, обробляли коштовні метали і опанували цілу низку інших передових технологій. Нічого подібного в Африці не було; у найліпшому разі можна казати про незначний прогрес у порівнянні з кам'яним віком. Отже, пояснювати нерівність між небілими інками і ацтеками та небілими африканцями гіршим географічним розташуванням останніх не можна, позаяк, іще раз повторимо, умови існування для людей в центрі Америки та в центрі Африки є однаковими<sup>10</sup>.

<sup>8</sup> Інакше кажучи, у різних рас — різні сутнісно-життєдіяльніські пріоритети, і коли для білого європейця технологічні процеси становлять одну з найбільших цивілізаційних цінностей, то тубільці, скажімо, Океанії залишаються до цих процесів байдужим.

<sup>9</sup> Треба уточнити, що гіксоси насправді були індоевропейцями, див: «Арійський стандарт», с.78. Наведемо відповідну цитату: «Відомо, що у кінці 19 ст. до н.е. Сирію і Ханнаан завоювали гіксоси (це зовнішня назва, яка в перекладі з давньоєгипетської означає «чужі пани») — народ з Північного Надчорномор'я, етнічно близький хетам і їх надійний союзник. За описами, гіксоси були аристократією (благородними), в більшості високими, руськими, синьоокими і білошкірими. Час панування гіксосів збігається з найвищим розквітом цього краю. У 1730 році до н.е. арійські гіксоси легко завоювали Єгипет, оскільки на голову переважали єгиптян в озброєнні і військовому мистецтві. Гіксоси панували там 200 років, встановивши 15-ту і 16-ту династії фараонів, останній з яких називався Киян. У Єгипті про гіксосів говорили, що вони походять з Та-Рус, тобто із Землі Русів».

<sup>10</sup> Теорії автора цього допису зовсім не зважають на те, що згадувані індіанські цивілізації були закладені сибірськими монголоїдами, які переселилися до Америки. Чому ж у такому разі «сибір'яки» залишилися на своєму первісному примітивному рівні, а їхні кровні нащадки — індіанці досягли таких успіхів? Отже, для

Особливо дошкульного фіаско теорія навколишнього середовища зазнає тоді, коли стикається з проблемою піднесення і занепаду народів. Чому Єгипет за давнини вів усю планету до культури й цивілізації, а нині перебуває на задвірках «третього світу»? Будь-який відвідувач Єгипту засвідчить злидні, жалюгідність і відсталість цієї країни, — незважаючи на те, що вона займає ту ж саму територію, що й у часи свого найвищого розквіту. Такий занепад просто неможливо пояснити на основі теорії навколишнього середовища<sup>11</sup>.

### **Причини технологічного відставання**

Якщо не навколишнє середовище, то що ж у такому разі є причиною технологічного відставання того чи іншого народу? За єдине логічне пояснення тут може правити те, котре визнає певні типи культур чи цивілізацій продуктами відповідно ж певних типів людей — носіїв вродженого потенціалу якоїсь великої етнічної групи. Такий висновок нині вважається політично некоректним, але об'єктивні факти історичного розвитку виключають будь-який інший варіант<sup>12</sup>.

Для прикладу порівняймо Північну та Південну Америки. Північна була колонізована переважно білими європейцями і поступово стала провідною силою у сучасному світі. Південна ж Америка, хоч і мала куди багатші, ніж у Північній, природні ресурси, також колонізувалася європейцями, але вони не стали пануючим компонентом. Що ж до технологічних здобутків, то в цьому відношенні Південно-американський континент класифікується як «третій», або, краще сказати б, — «другий світ». Але ж цілком ясно, що якби рівні розвитку обох Америк визначалися самим лише «навколишнім середовищем», то, маючи у цьому контексті більше переваг, Південна Америка повинна була б випереджати Північну...

### **Номо erectus (Людина прямоходяча)**

Археологія та суміжні науки (приміром, палеоантропологія) відкрили, що такі частини і явища у загальній морфологічній будові людського тіла, як дві руки, дві ноги, специфічні тулуб і голова, прямоходіння тощо виникли в різних місцях по всій Землі приблизно 2 млн років тому. Носіями цієї новоствореної будови були расові типи Номо erectus (Людини прямоходячої), що їх еволюціоністи наполегливо трактують в якості «предків людини». Кісткові рештки цих створінь знаходять по всій Європі, в Африці, Китаї та Австралії. Але з усією впевненістю сказати, від якого саме расового типу Номо erectus походить Номо sapiens (Людина розумна, тобто сучасна), наука поки що не має змоги.

### **Неандерталець**

Час існування типів Людини прямоходячої відомий як палеоліт. Вважається, що кінець цієї епохи збігся з появою неандертальця — нового расового типу, який згідно із теперішніми уявленнями трактується як «мавполюдина». Хоча неандерталець відзначався млявим мисленням, у порівнянні з Номо erectus він був значно

---

розвитку народів зміна географічно-екологічних умов існування таки має значення. Щоправда, тут справа стоїть складніше, аніж простий перехід до нової місцевості. Читач звернув увагу, що автор каже про індіанців, які мешкали в **гірських** регіонах, а таких гір, як у Центральній Америці, у тропіках Африки немає. Немає їх також і в дощових джунглях Амазонії та в преріях Північної Америки, і тамтешніх індіанців за рівнем їхнього розвитку просто неможливо було порівнювати з центральноамериканськими. Співробітники редакції «Переходу-IV» дотримуються ідей, за якими зміни у генофонді народів (і відповідно зміни цивілізаційних моделей) величезною мірою зумовлюються мутагенним впливом особливої земно-космічної енергії — *геоплазми*. Ця енергія найпотужніше генерується саме в горах (детальніше див. у дописах С.Васильченка у попередніх числах нашого журналу). Отже, первісні «сибіряки» у Центральній Америці зазнали великих генетичних перетворень, що й зумовило їх могутній цивілізацієтворчий стрибок у порівнянні з тубільцями Центральної Африки та інших регіонів планети.

<sup>11</sup> В етнічному відношенні населення нинішнього Єгипту є зовсім іншим, ніж у Стародавньому, але навіть не це головне. Виконавши своє всесвітнє призначення, будь-яка цивілізація обов'язково занепадає, і на зміну їй приходить інша. Величезна кількість стародавніх цивілізацій взагалі загинула, інші ж дожили до наших днів і навіть зберегли свій етнос, але у невідомому вигляді. Класичні приклади такого занепаду — ті ж самі центральноамериканські індіанці або «пінителі морів» — нормани, котрі у ранньому середньовіччі організували всю Європу, але відтоді уже давним-давно «вгамувалися».

<sup>12</sup> Іншими словами, тут ідеться — цілком, на наш погляд, слушно — про *генетично-цивілізацієтворчу різномірність* народів Землі. Як читач знає, такі висновки глумачаться у сучасному світовому політикумі як «расизм», «антинаукові вигадки» тощо. Але «об'єктивні факти історичного розвитку» — річ таки й справді уперта. Хоч би якими наполегливими були спроби більшовиків затягнути «корінні народи Півночі» до «процесу соціалістичного будівництва в СРСР», ці народи так і не сприйняли ніякого соціалізму і залишилися на своєму природному рівні — рівні кам'яного віку.

прогресивнішою формою. Разом із тим ще й досі не з'ясовано його зв'язку із сучасними білими расовими типами.

Серед характеристичних морфологічних ознак неандертальця можна назвати череп з важкими надбрівними дугами, непропорційно довгі руки, спадистий лоб та настільки випнуті вперед щелепи, що зуби виходили за лінію носа або підборіддя.

### **Кроманьйонець — перший сучасний расовий тип**

Перший сучасний білий расовий тип виник приблизно у період між 40 і 15 тисячами років тому в різних регіонах Європи і Близького Сходу<sup>13</sup>. Цей час відомий як пізній палеоліт. Фізичний носій згаданого типу називається *кроманьйонець* — за назвою печери (Cro-Magnon) у Франції, де вперше було знайдено скелет цієї людини.

Кроманьйонець — перша двонога форма життя, від якої сучасні білі люди можуть упевнено вести свій прямий генетичний родовід. Отже, історія Білої раси починається близько 35 000 років тому, тобто у пізньому палеоліті. Саме з цього

періоду справжня історія починається і в цій книзі.



Ліворуч і в центрі: Чедерська людина. Добре збережений череп типового кроманьйонця, знайдений в Чедерській ущелині в Англії. Вік скелету становить 30—40 тисяч років. Праворуч — реконструйований вигляд кроманьйонця, який розпочав історію Білої раси.

## **РОЗДІЛ 2. ПІЗНІЙ ПАЛЕОЛІТ**

Перший расовий тип, ідентифікований як подібний до теперішньої білої людини, спочатку з'явився в окремих частинах Європи, Південній Русі<sup>14</sup> і на Близькому Сході у період між 30 та 15 тисячами років тому. Щоб виокремити цей новостворений тип від Людини прямоходячої та неандертальця, його було названо *Homo sapiens* (Людина розумна).

Ця перша форма Білої раси була репрезентована двома головними фізичними типами — первісними середземноморцями («старими європейцями»<sup>15</sup>), які мали чорне або брунатне волосся і очі, та високими, світловолосими та світлоокими носіями протонордичного, або кроманьйонського, расового типу<sup>16</sup>. В певних ізольованих місцях Європи (зосереджених у Скандинавії) навіть сьогодні ще можна знайти досконалі живі приклади цього протонордичного типу, які різняться, і то незначно, від сучасних нордидців тільки зростом.



Маленька фігурка із мамонтового кіла у вигляді жіночої голови з майстерно вирізьбленими рисами і стилізованим довгим волоссям. Знайдена в Брасемпо у Франції, вік — приблизно 24000 років. Ця знахідка є винятково цінною, позаяк на обличчі виразно простежуються расові характеристики.

<sup>13</sup> За новішими археологічними даними, перша біла раса (європеїди-бореали) сформувалася до 25 тис. до н.е., після чого пережила демографічний вибух і протягом кількох тисячоліть розселилася майже по всьому світу. — Див.: «Арійський стандарт», розділ 4. Європеїди-бореали, с. 26-28.

<sup>14</sup> Мається на увазі Південно-Східна Європа, тобто територія сучасної України, Кубань і Ставрополля.

<sup>15</sup> Маються на увазі неантропи — перша людська раса. Неантропи належали до першого психоінформаційного рівня.

<sup>16</sup> Йдеться про європеїдів-бореалів — расу другого психоінформаційного рівня. Артур Кемп не бачить принципової різниці між неантропами (першими людьми), які виникли на території Близького Сходу приблизно 40 тисяч років тому, і першими представниками Білої раси (кроманьйонцями), які остаточно сформувалися 27 тисяч років тому на території південно-східної Європи. Біла раса виникла внаслідок мутації, що відбулася в середовищі європейських неантропів. Ймовірно, що неантропи мали смугляву шкіру і чорне волосся, оскільки виникли в районі помірного сонячного клімату тодішнього Близького Сходу, зокрема, Месопотамії. А от Біла раса виникла на льодовій кромці, в умовах холодного клімату тодішньої південно-східної Європи, точніше — Північного Надчорномор'я. В цей час Європа пережила останнє зледеніння, тому більшість її території знаходилась під льодом і снігом (крім територій Іспанії, південної Франції, Італії, Балкан, України та східної Європи вздовж Уральських гір) — див.: «Арійський стандарт», розділ 3. Раса-І: Неантропи, с.24-26.

Знахідки кісткових решток кроманьйонців є вельми численними, позаяк ці люди мандрували повсюди. Вони мешкали на теренах, котрі широкою стрічкою розляглися від Іспанії через всю Європу до Азії (де також знайдені їхні рештки).

Одна з найзначніших знахідок епохи пізнього палеоліту — похований в одягу білий дорослий чоловік, знайдений у Сунгірі (європейська частина Росії, 200 км східніше Москви). Його було поховано десь 25000 років тому. Це був тип людини, яка створила перші з відомих нам натяків на Білу цивілізацію сучасного міжльодовикового періоду (розпочався приблизно 40 000 років тому). Вишуканість намістин та матеріал одягу, в якому було поховане тіло, є доказом того, що біла людина пізнього палеоліту була тоді вже досить розвиненою — у порівнянні з Африкою, де ткацькі вироби з'явилися не раніше 500 років тому<sup>17</sup>.



### **Зникнення неандертальців**

У пізньому палеоліті, приблизно 25000 років тому, спостерігалися такі найважливіші явища, як складання мисливсько-збиральницького господарства раннях білих людей і вимирання неандертальців (через їх неспроможність конкурувати з кроманьйонцями<sup>18</sup>).

### **Мисливці і збирачі**

Кроманьйонці пізнього палеоліту мандрували з регіону в регіон, ніколи не затримуючись надовго на одному місці і освоюючи землі, звільнені від криги відступаючого льодовика. Маючи нестійку соціальну організацію, ці люди подорожували головним чином сімейними групами чисельністю від 5 до 20 чоловік. Їхнє існування трималося на невеликій кількості домашньої худоби і на мисливстві.

Від цього періоду не залишилося великих будинків або інших стаціонарних будов, натомість археологи знаходять досить багато побутових предметів. Розкопки в Європі і Росії<sup>19</sup> довели, що ці ранні білі люди мали вогонь, фарбу, кам'яні леза і виробляли з кісток тварин зброю та інструменти. Тоді ж з'явилися голки для шиття.

### **27 000 років до н. е. — музичні інструменти та кераміка**

Музичні інструменти з'явилися у Південній Франції. Знайдені там флейти датуються XXVII тис. до н. е.<sup>20</sup> Приблизно в цей же час було вперше використане вугілля в якості палива. Ранні білі люди винайшли також метод обпалювання гончарних виробів, статуеток та інших предметів, датованих приблизно XXVI тис. до н. е. Все це було знайдено у сучасній Чехії. Тоді ж була удосконалена головна зброя людей палеоліту — спис. Десь у XII тис. до н. е. з'явився зроблений з кістки списомет, який підвищував ударну силу списа і дозволяв йому летіти швидше і далі, а у IX тис. до н. е. були винайдені лук і стріла. Це був період, коли по всій Європі вироблялися чисельні «хтиві» жіночі фігурки, що їх називають зараз «первісними Венерами» — гадається, ці фігурки були символом плодючості<sup>21</sup>.



Первісне мистецтво: жінка з Віллендорфа, сучасна Австрія. 30 000 років тому. Пізній палеоліт.

<sup>17</sup> Це перше відоме науці “царське поховання”. Похований чоловік був європеїдом 55-57 років, зростом 176-177 см. Цей фізично сильний і мускулястий вождь племені був похований в хутряному комбінезоні з великою кількістю дбайливо виготовлених прикрас. Сунгірська палеолітична стоянка в ті часи знаходилась майже на лінії Полярного кола, оскільки до літосферного зміщення в середині 8 тис. до н.е. Північний полюс знаходився приблизно в районі Ісландії. — Див.: “Арійський стандарт”, с.8-9.

<sup>18</sup> А також з неантропами — першими людьми.

<sup>19</sup> Європейську частину колишнього Радянського Союзу Артур Кемп називає Росією. Це пережиток радянських часів, коли Росією називали всю територію СРСР, а все його багатонаціональне і багаторасове населення — руськімі. Для виправлення цієї систематичної помилки в подальшому ми вимушено називатимемо європейську частину колишнього СРСР природнішим терміном — РУСЬ.

<sup>20</sup> До речі, найдавніший у світі ансамбль музичних ударних інструментів з кісток мамонта знайдений на Мізинській палеолітичній стоянці в Україні.

<sup>21</sup> Це надто спрощене (краще сказати, збочене) уявлення. Насправді ці статуетки символізували пасивне, жіноче начало Всесвіту — Велику Матір-Природу, добру і люблячу, але водночас сліпу і тому жахаючу. Для підкреслення цього Велика Матір зображалася без обличчя як сліпа, глуха і німа. Її стародавня назва — Рода-Лада. Образ активного, чоловічого начала Всесвіту — Верховного Бога на ім'я Род — з'являється значно пізніше, оскільки на початковому (бореальному) етапі розвитку Білої раси його зображення було табуйованим.



Камені з азильським «алфавітом», яким 9000 років. Знайдені на Півдні Франції. Археологи усе ще сперечаються, чи можна тут казати про справжнє письмо. Ці знаки надзвичайно подібні до писем, винайдених через декілька тисяч років потому. Якщо це письмо, то воно є найдавнішим у світі.

### Азильське мистецтво — перше письмо?

Чи не найбільші труднощі при вивченні людей пізнього палеоліту спричинюються тим, що ці люди не залишили жодних записів своїх досягнень, — від них до нас дійшли тільки малюнки на каменях. До одних із найкраще збережених — і найбільш інтригуючих — належить живопис на скелях у печерах Медазіль (Mes d'Azil) у Південній Франції. Тут були знайдені зображення, як гадають, писемних знаків. Вони так і не були розшифровані, але якщо це й справді письмо, то воно є найдавнішим у світі<sup>22</sup>.

### Найперші будинки

Залишки найдавніших будинків датуються часами мисливців пізнього палеоліту, які населяли терени нинішніх Чехії, Словаччини і України<sup>23</sup>. Щоб витримувати холодний клімат, вони робили одяг зі зшитих шкур (сліди цього одягу збереглися в деяких місцевостях Чехії і Словаччини). Кроманьйон-

ці полювали за мамонтами — слоноподібними тваринами, які уже вимерли — та зводили будинки з їхніх ребер, використовувачи їх як підпорки для даху<sup>24</sup>. Є також свідчення того, що в Західній Європі вони мешкали у вапнякових печерах. В усякому разі, життя у пізньому палеоліті було бідним, тяжким і жорстоким, і вся енергія

тодішніх людей скеровувалася майже виключно на виживання. Нестійка й недосконала соціальна структура суспільства зумовлювала відсутність великих та стаціонарних поселень, — вони стануть характерною ознакою людського життя вже після X тис. до н. е., коли виникне сільське господарство<sup>25</sup>.



Перші будинки будувалися з кісток і шкур мамонтів. Цю реконструкцію зроблено на основі розкопок у Південній Русі<sup>26</sup>. Вік цього житла — від 20 до 30 тисяч років.

## РОЗДІЛ 3. ЕПОХА НЕОЛІТУ

З відступом останнього великого льодовика клімат поліпшувався, і людина пізнього палеоліту чим далі, то частіше залишалася на сприятливих територіях довше, ніж раніше. Поява перших постійних поселень спричинилася до занепаду збиральництва і виникнення відтворюючих, продуктивних занять, які стали можливими, зокрема, після приручення тварин. Відтоді сільське господарство є однією з характерних ознак

<sup>22</sup> Згідно з даними українського археолога Юрія Шилова та московського шумеролога професора Анатолія Кифішина, перше у світі ритуально-магічне письмо зафіксоване в гротах Кам'яної Могили (на річці Молочній поблизу Мелітополя на Запоріжжі) і датується 12-м тисячоліттям до н. е. (за новими даними — навіть 19-м тис. до н. е.). Система святилищ Кам'яної Могили протягом десятка тисячоліть була духовним центром Білої раси. Тож не випадково, що перше піктографічне письмо виникло в расотворчому центрі, після чого було рознесене по всій Євразії.

<sup>23</sup> В оригіналі Артур Кемп територію України називає «Південною Росією». Так само колись римляни територію Палестини називали Юдеєю, а всіх її мешканців, в тому числі галілеян, називали юдеями. — Про це див. статтю: *Ігор Казанець*. Імперський архетип: Московія і Юдея // *Перехід-IV*, 1-2001.

<sup>24</sup> Тогочасна Європа в основному являла собою тундру, в якій не було високорослих дерев, придатних для будівництва житла.

<sup>25</sup> Насправді це не зовсім так. Наприклад, у Костенках під Воронежем знайдені залишки величезного приміщення площею 600 кв. м, датованого 18-15 тисячоліттям до н.е. (періоду часткового потепління і розквіту Оріньяко-Солотрейської археологічної культури); приміщення мало 9 вогнищ для обігріву, святилище (прикрашене скульптурами жінок, мамонта, ведмеда, печерного лева), склади для продуктів та зброї, майстерню з примітивними верстатами з великих кісток мамонтів. Мешканці поселення вже добре вміли шити одяг — зі знайдених статуєток видно, що вони одягалися в добре припасовані хутряні комбінезони з капюшонами.

<sup>26</sup> На наведеному малюнку зображена реконструкція всевітньо відомого житла з кісток мамонта на стоянці поблизу с. Межиріч на Київщині. Для Артура Кемпа це Південна Росія. Для виправлення помилки ми, як вже говорилося, в українському перекладі застосовуємо природніший термін — Південна Русь.



способу життя білих людей. Ця зміна в життєдіяльницькій культурі називається *неолітичною революцією*<sup>27</sup>.

Організація фермерства зумовила постійне і тривале забезпечення людей продуктами харчування; тепер все більше населення могло осідати на більш-менш безпечних територіях, а всередині суспільства з'явилися умови для виокремлення непродуктивних (тобто гуманітарних. — *Ред.*) професій.

### **Синхронність розвитку Європи та Середнього Сходу**

Існування первісної цивілізації у Європі, яка передувала цивілізаціям Середнього Сходу, було фактично проігнороване традиційною історичною наукою (особливо тими науковцями, які творили під час світоглядного панування європейського християнства). Це зумовлювалося передусім юдейсько-християнським упередженням, згідно з яким світова цивілізація розпочалася на Близькому Сході (Біблійний Старий Завіт розповідає виключно про середньосхідні події, а загальноприйнята думка епохи панування церкви вважала, що сад Едему знаходився там же, на Середньому Сході). З огляду на все це історичні факти досить істотно перекручувалися. Насправді ж одночасно з Месопотамською та Єгипетською цивілізаціями (або навіть і до них) у багатьох регіонах Європи існували досить розвинуті суспільства. Отже, великі міста і держави Близького і Середнього Сходу не можна вважати єдиними провідними центрами тогочасної цивілізації.

Безліч величезних будівель — мегалітів, ранньонеолітичних поселень, поховань, чудові зразки мистецтва і навіть первісні форми писемності доводять, що тогочасні європейські суспільства перебували на високому рівні розвитку. Стара Європейська цивілізація існувала приблизно 3000 років, а потім впала перед хвилями нових завойовників, — індоєвропейських, або нордичних, племен, які прийшли з території, відомої тепер як Україна<sup>28</sup>.

### **Європейський континент**

Майже одночасно з початком землеробства в Месопотамії, у Центральній Європі були засновані ферми з вирощування злакових культур. Деякі з найкраще збережених фермерських поселень у Франції та Британії датуються IV тис. до н. е. Важливо наголосити, що близько 5000 р. до н. е. на Балканах оброблялася мідь — десь за 2000 років до першої цивілізації в Месопотамії. В неолітичній Європі, де було вдосталь лісу, будували прямокутні дерев'яні будинки. Деякі з них мали дві кімнати і навіть двосхилі дахи. Залишки будинків, знайдені у Швейцарії і датовані V тис. до н. е., доводять, що їх могли зводити навіть на м'якому болотистому ґрунті, — під них підводили дерев'яні фундаменти або палі, глибоко забиті в землю.

У V тис. до н. е. неолітичні поселення білих людей набули форми облаштованих сіл, містечок і подекуди навіть міст, які розляглися по всій Європі, Західній і Південній Русі<sup>29</sup>. Ці перші неолітичні фермери вирощували хліб і тримали свиней, корів, собак та інших домашніх тварин. Ферми були організовані по всій Європі; кілька найкраще збережених ділянок знайдені в Ірландії. Знаряддя праці та мисливська зброя цих людей виготовлялися головним чином із кременю, а будинки — з деревини. Одяг виготовлявся зі шкіри; є також дані про існування ткацтва. Маленькі знаряддя вироблялися з оленього рогу і кістки. Епоха неоліту залишила по собі багато вишуканих гончарних виробів.

### **Кургани**

Можновладців цього першого білого суспільства ховали за релігійними ритуалами, суть яких зараз уже втрачена. Незважаючи на це, могили є дуже цінним джерелом знань про стародавні суспільства. Видатних вождів ховали у спеціально споруджених горбах, які називаються курганами. Кургани та чисельні випадково знайдені менш

<sup>27</sup> Про неолітичну революцію див.: *Ігор Каганець*. Стратегія України // Перехід-IV, 1 (3) – 2000.

<sup>28</sup> В англійському оригіналі написано "Росія", але очевидно, що автор має на увазі Україну, що виразно випливає з наведених ним мап розселення індоєвропейців (див. нижче). Саме в українському Подніпров'ї були створені принципи духовно-світоглядні, політично-управлінські та виробничо-технологічні засади усього сучасного індоєвропейства.

<sup>29</sup> Очевидно, що йдеться про Україну. На Подніпров'ї в неоліті існувала славнозвісна Трипільська спільнота (самоназва — Аратта), яка дала початок усій сучасній світовій індоєвропейській цивілізації. Для цієї спільноти характерні величезні міста з населенням у 15 тисяч чоловік. Нічого подібного на тодішніх теренах Росії не було. Там тоді не було навіть індоєвропейців як таких.

важливі поховання дають багато матеріалу для з'ясування расового складу ранніх європейців<sup>30</sup>

### Письмо (IV тис. до н. е.)



Десь у IV тис. до н. е. первісні насельники континентальної Європи мали розвинене лінійне письмо. Точних відомостей про його походження немає. Є лише дані, що частково або повністю воно могло прийти до Європи з індоєвропейськими, або нордичними<sup>31</sup>, завойовниками, які приблизно в цей час прийшли сюди зі своїх баз у Південній Русі (Україні — *Ред.*). Найвірогідніше, ця мова лягла в основу гостро-кутового письма<sup>32</sup>, відомого як руни.

Нерозшифрований напис на табличці, знайдений у Тартарії (Румунія) і датованій 4500 р. до н. е. Це письмо змагається з азильським за право називатися найдавнішим у світі<sup>33</sup>.

### Обпалена кераміка та обробка золота

Обпалену кераміку почали виготовляти (вручну) на Балканах близько 6500 р. до н. е. Міста з населенням понад 1000 мешканців — величезні для того часу — були засновані приблизно у V тис. до н. е.<sup>34</sup>

На Балканах існують міднорудні шахти до 20 м завглибшки, датовані IV тис. до н. е. Тут на 1600 років раніше, ніж у Єгипті, стали виготовляти золоті ювелірні вироби. Близько 2500 р. до н. е. по всій континентальній Європі поширилася технологія обробки міді; є археологічні докази жвавої торгівлі між поселеннями в Англії, Франції, Голландії і Центральній Європі.

### Обробка заліза

Близько 1000 р. до н. е. Західна та Північна Європа перейняли від Близького Сходу<sup>35</sup> та Центральної Європи технологію обробки заліза, і приблизно в той же час західні європейці почали будувати високі фортеці на горбах (які пізніше зеволюціонували в замки). Ці фортеці розкинулися по всій Європі, а деякі використовувалися за своїм прямим призначенням аж до часів раннього християнства.

### Мегаліти

У багатьох місцях Європи, особливо багатих на матеріальні пам'ятки висвітлюваної доби, знаходяться мегаліти («великі камені»), що їх давні люди використовували з культовою метою. Масивні кам'яні (а інколи — й дерев'яні) блоки dopravлялися на великі відстані і встановлювалися у певних місцях по всій Європі — від Британії через весь континент, деякі навіть у Північному Причорномор'ї. Це було дивовижним досягненням наших предків.

<sup>30</sup> Якщо бути точним, то першою білою спільнотою були європеїди-бореали (кроманьйонці). Кургани — це особливість арійців. Арійська раса зародилась завдяки генній мутації з середовища пізніх європейських кроманьйонців. За найновішими даними археогенетики, це відбулося приблизно 11 тисяч років тому на території України або північних Балкан: <http://www.time.com/time/europe/eu/magazine/0,9868,107374,00.html>

<sup>31</sup> Автор необгрунтовано ототожнює первісних індоєвропейців (арійців) з нордичною підрасою. Нагадаємо, що арійська раса в порівнянні з древнішою бореальною расою вирізнялася вищою брахікефальністю, в той час як нордична (північноєвропейська) підраса є доліхокефальною, що зумовлено домішками виразно доліхокефальної негроїдної раси. — Див.: «Арійський стандарт», розділ 12. Німецький міф.

<sup>32</sup> Можливо, автор має на увазі *протошумерське* письмо, яке існувало тоді на теренах сучасних Румунії та України і послужило основою для пізніших шумерських клинописів. Протошумерські написи найбільше збереглися на скельних брилах знаменитої Кам'яної Могили (під Мелітополем).

<sup>33</sup> Скоріше всього, Артуру Кемпу не відомо про написи Кам'яної Могили, які датуються 12-м тисячоліттям до н.е., а за найновішими даними Анатолія Кифішина — 19-м тисячоліттям до н.е. — Див.: *Юрій Шиллов*. «Велесова книга» та актуальність прадавніх учень. — Київ: Книжкова палата України, 2001. — 154 с., с.19.

<sup>34</sup> У цей час у Подніпров'ї існували трипільські міста площею до 500 га та з населенням, як уже згадувалося, до 15000 чоловік.

<sup>35</sup> Технологія обробки заліза потрапила на Близький Схід з Північного Надчорномор'я. Наприклад, точно відомо, що у Палестину ці технології були принесені арійськими пелазгами (філістимлянами) у 13 ст. до н.е.

Найвідомішим з мегалітів є Стоунхендж в Уїлтшірі (Англія), який будувався у кілька етапів. Перший етап відбувся десь між 3500 і 3000 рр. до н. е., тобто за 1000 років до зведення Великих Єгипетських пірамід. Остання частина Стоунхенджа була побудована близько 1000 р. до н. е. — за сотні років до появи грецької та римської цивілізацій. Багато інших вражаючих споруд було зведено в Європі неолітичними фермерами навіть раніше за Стоунхендж.



Стоунхендж, Англія, приблизно 3500—1500 рр. до н. е.

Одна з таких ранніх споруд розташовується зовсім близько від Стоунхенджа і має трохи спантеличуючу назву — Robin Hood's Ball. Від неї збереглися округлі фундаменти — чи то для великої зали, чи то для кількох будинків — і рештки поховального комплексу<sup>36</sup>. Ця пам'ятка походить від часів дуже раннього неоліту — близько 4000 р. до н. е. — і доводить, що вже в ті часи в Європі існували соціальні споруди.

При зведенні Стоунхенджа деякі камені були висічені просто на місці будівництва і дотепно використані як кулеподібні стикові елементи у системі з'єднань окремих блоків (мал. зліва). Цей елемент можна чітко побачити на верхівці великої пласкої брили, яка стоїть сторч (справа). Попри всі зловмисні спроби зобразити ранніх насельників Європи у вигляді дикунів, котрі нібито мешкали у печерах, білі люди — будівельники мегалітичних монументів — в інтелектуальному й технічному відношенні зовсім не були дикими варварами.

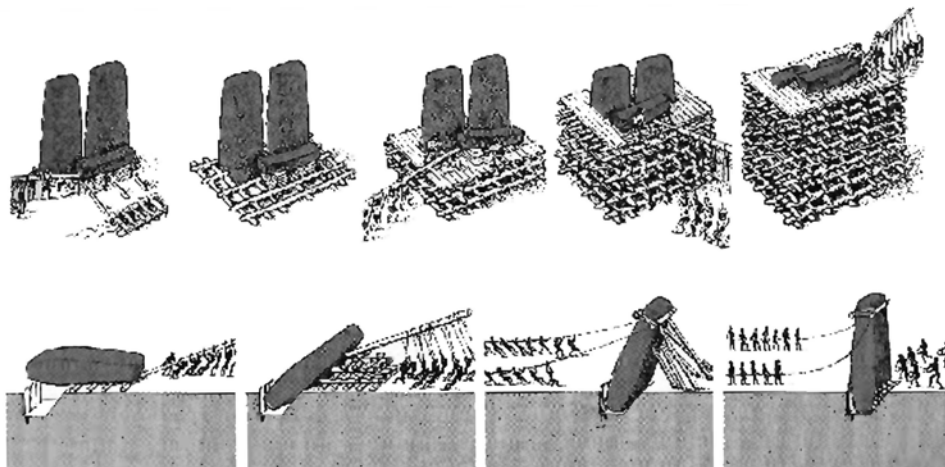


Схема зведення мегалітів

Зведення мегаліту було непростою справою. Зусилля, необхідне для того, аби потягнути і поставити сторч циклопічну кам'яну брилу, уже саме по собі вимагало величезної праці, а ще ж треба було потім покласти на торці цих брил такі самі циклопічні кам'яні перемички. Подібні роботи просто неможливо було виконувати без детального попереднього планування. Ілюстрації, на яких показано процес встановлення брил та покладення на них перемичок, наочно доводять ті надлюдські подвиги, що їх здійснювали наші пращури тисячі років тому.

Недостатня увага приділяється і таким свідченням технологічної спромоги людей неоліту, як розкидані по Європі могили. Деякі з найдавніших мегалітичних поховальних камер датуються за радіовуглецевим методом періодом близько 6000 р. до н. е., — це десь на 2300 років старіше, ніж славетні єгипетські піраміди.

<sup>36</sup> Англійське слово *ball* має кілька значень, і серед них — *куля* та *бал*, *танцювальний вечір*. Отже, «трохи спантеличуючу назву» Robin Hood's Ball можна перекласти як *Куля Робін Гуда* або *Бал (Бальна Зала?) Робін Гуда*.

Є чотири типи мегалітів: *менгір* — поставлена сторч поодиноким монолітним, часто досить великим кам'яним брилом; *комплекс менгірів*, розташованих колом (напр., Стоунхендж); *цілий ряд менгірів*, розташованих в одну лінію (такі знаходяться у Карнаку у Франції); *дольмени* — складені з оброблених брил поховальні склепи. Дольмени є найпоширенішим типом мегалітів — на Європейському континенті їх знайдено уже більш ніж 50 тисяч. Інтер'єри деяких з них прикрашаються складним різьбленням на камені або геометричними малюнками, які ще й дотепер справляють на глядача приголомшливе враження.



Мегалітичний храм. Неоліт, приблизно 3000 р. до н. е.

**Згідно із запровадженою юдеохристиянством догмою «Все світло приходить зі Сходу» вважається, що сучасна світова цивілізація почалася на Середньому Сході. Але археологічні розкопки та новітні методи визначення дат доводять, що перші планетарні цивілізації розквітали саме в Європі, інколи на тисячі років раніше, ніж на Середньому Сході.**



Одна з найдавніших у світі пірамід Silbury Hill, розташована поблизу сучасного міста Мальборо в Уїлтширі (Британія). Заввишки 40 метрів, вона є найбільшим праісторичним курганом в Європі. Датуюється приблизно 2660 р. до н. е., тобто є старішою за великі піраміди Єгипту. Хоча зараз вона вкрита ґрунтом, розкопки виявили під нею ретельно зроблені сходи. Точне призначення цієї піраміди невідоме, але вона входить до складу великого Авеберійського кільцевого комплексу, який включає коло каменів (більших, ніж у Стоунхенджі) і групу курганних могил. Величезність споруди є наочним доказом розумових здібностей білих людей у ранній Британії. Нецивілізовані варвари просто не змогли б зводити такі технологічно досконалі споруди.

## РОЗДІЛ 5. ІНДОЄВРОПЕЙСЬКІ ЗАВОЮВАННЯ

Більшість сучасних білих людей є прямими чи непрямими нащадками групи білих людей, які приблизно з 5000 до 500 р. до н. е. опанували Європу. Батьківщиною цих людей, належних до Нордичної підгрупи Білої раси<sup>37</sup>, була територія, відома нині як Україна<sup>38</sup>. Достеменно ще невідомо, що спричинило міграцію цих індоєвропейців, але нещодавні дослідження показали, що близько 5600 р. до н. е. сталося затоплення басейну Чорного моря. Це вповні могло послужити причиною першого великого переселення.

Танення льодовика, який відходив з Європи наприкінці плейстоцену, привело до підняття рівня світового океану майже на 100 м. Отож приблизно у 5600 р. до н. е. води Середземного моря ринули через вузький перешийок Босфор, знищуючи цивілізації Навколочорномор'я. Ця катастрофа викликала великі індоєвропейські міграції і породила біблійну легенду про Всесвітній потоп<sup>39</sup>. Перші

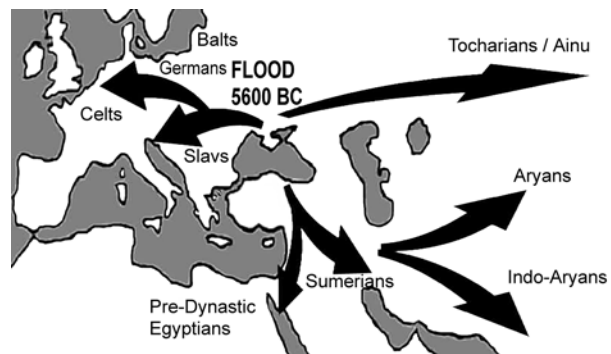
<sup>37</sup> Можна здогадатися, що під Нордичною підрасою Артур Кемп розуміє арійську породу в цілому, яка сформувалася на території «Південної Росії», тобто в Україні, що випливає з тексту і наведеної ним карти. Так само нордичними він називає представників північноєвропейської підраси, не зважаючи на те, що вона є наслідком змішування арійців з північною гілкою давньоєвропейської раси, що виражається в доліхокефальності північноєвропейців на відміну від брахікефальності арійців.

<sup>38</sup> В англійському оригіналі — «Центральна і Південна Росія». Читач уже збагнув, що у автора цієї в багатьох відношеннях видатної книги є разом із тим певні труднощі з географією та суспільствознавством. Так, складається враження, що йому часом нелегко досягнути різниці між Росією та Україною. Отож він і оселяє «нордичних індоєвропейців» (іншими словами, загальновідомих первісних арійців) у «Центральній та Південній Росії». А як воно було насправді? Після багаторічних дискусій навколо проблеми прабатьківщини арійців, на початку 80-х років ХХ ст., нагадаємо, світова наука нарешті визнала цією прабатьківщиною нинішнє Українське Подніпров'я.

<sup>39</sup> Імовірно, що ця легенда містить також згадку про ще давніший потоп, викликаний зміщенням літосфери у середині 8-го тисячоліття до н.е. — Див: «Арійський стандарт», 1.2. Літосферне зміщення, с.8-12.

індоєвропейці посідали на коней і рушили по всіх усюдах, завалюючи усталене життя в тих місцях, куди вони приходили. Велика кількість їх оселилася в Північній Європі і залишалася там доти, доки згодом не почали знову рухатися на південь. Інші пересувалися на Середній та Близький Схід, ще інші рушали аж до Британії та Іспанії.

Покидаючи басейн Чорного моря, індоєвропейські народи завойовували Європу і Азію. Європа була заселена чотирма головними групами — кельтами, германцями, балтами і слов'янами. На Півдні вони оселилися в додинастичному Єгипті і на Середньому Сході, проникли в Індію (індоарійці), Афганістан (арійці), Китай (тохарці), Японію (айни). Різниця між західною і східною міграціями індоєвропейців полягала в тому, що на Заході вони змішалися з генетично близьким, а на Сході — з генетично далеким населенням (і фактично розчинилися в ньому)



**Примітка редакції:** Цікаво, що ця карта розселення індоєвропейців вилучена з російського перекладу книги (див. [http://www.whiterace.ss.ru/hwr5\\_rus.htm](http://www.whiterace.ss.ru/hwr5_rus.htm)) разом з абзацом про затоплення Навколочорномор'я (проявився комплекс меншовартості перекладача). От і довіряй після цього їхнім перекладам...

### Індоєвропейські завоювання в Європі

Найбільші індоєвропейські завоювання в Європі були здійснені чотирма головними групами — кельтами, германцями, балтами і слов'янами. Усі ці групи прибували до Зхідної Європи хвилями приблизно з 4000 по 500 р. до н. е.

Великі завоювання Європи були здійснені чотирма головними хвилями і чисельними підхвилями нордичних індоєвропейців (тобто арійців — **Ред.**). Кожна міграційна підхвиля відповідала певному не дуже великому племені у рамках однієї з чотирьох головних хвиль. Покидаючи землю своїх предків, кельти (1), германці (2), балти (3) і слов'яни (4) займали різні регіони Європи, часто даючи їм свої назви. Такі підхвилі принесли мікенян (1A) у Грецію і латинів (1B) в Італію — вони заклали там великі класичні цивілізації, завдяки яким ці землі стали відомими. В усіх цих регіонах завойовники знайшли своїх расових родичів — «старих європейців». Латини змішувалися в Італії з етрусками, виробляючи нордично-середземноморську суміш, відому тепер як оригінальний романський тип. Такий самий процес відбувався в Ірландії, де виробилася «ірландська зовнішність» (з варіаціями від блакитних очей і світлого волосся до темного волосся і темних очей або до темного волосся і світлих очей).



**Примітка редакції:** у книзі Артура Кемпа чомусь наведена схема, яка відображає застарілі уявлення про походження арійців з Північного Кавказу (згідно з цими уявленнями, до середини XX століття в науковій літературі арійців ще називали «кавказцями»). Вона суперечить попередній наведеній автором схемі, яка відображає сучасні уявлення про прабатьківщину арійської раси.

Слово «кельт» походить від слова «келтой» — імені, що його дав завойовникам грецький історик Геродот<sup>40</sup>. Римлянам кельти були відомі як гаули, а на Британських островах — як бритти. Кельтські племена завоювали Грецію та Італію, а у 390 р. до н. е. загарбали сам Рим і завершили це завоювання походом на священне грецьке місце Дельфи (279 р. до н. е.).

Хоча індоєвропейські племена були відомі під різними іменами, усі вони походили від спільної породи. Їхні мови виникли з однієї протоіндоєвропейської мови, сформованої тоді, коли всі їхні предки жили разом на своїй первісній індоєвропейській базі.

<sup>40</sup> Подібно, що «кельт» і «галл» — це різні вимови того ж самого слова, оскільки ці слова вживаються як синоніми, а нерідко й у формі «кельти-галли».

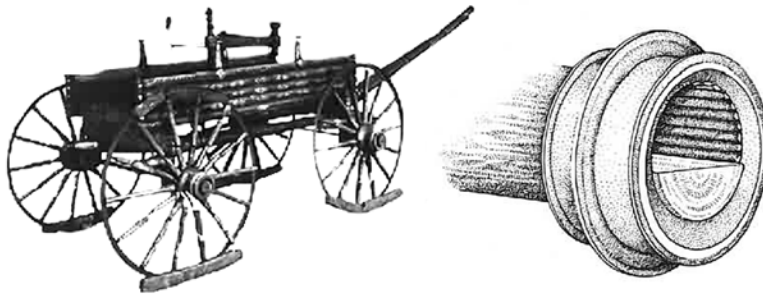
### **Британія, названа на честь кельтів-бриттів**

Близько 600 р. до н. е. кельти-бритти уже заселили чимало західноєвропейських земель — Францію, частину Бельгії та Голландії, Британію, Іспанію. Назви Бретань (у Франції) та Британія походять від назви цієї групи<sup>41</sup>.

Мігруючи на захід, ці кельти знаходили регіони відносно малозаселені і з уже доволі змішаними протонордично-альпійсько-середземноморськими народами. У більшості регіонів кельти легко змішувалися з цими угрупованнями, закладаючи цілу низку підгруп расових типів. Це привело до «кельтської зовнішності», яка варіює від вигляду типового низькорослого кельта-уельсця з брунатними очима і волоссям до вигляду рудоволосого синьоокого шотландця, що його теж називають кельтом. Ці західноєвропейські кельти пізніше були підкорені нащадками інших індоєвропейських племен, які завоювали Італію і стали римлянами.

### **Германці і балти у Центральній та Північній Європі**

Близько 4000 р. до н. е. індоєвропейські племена германців населяли територію, відому сьогодні як Данія і Південна Скандинавія<sup>42</sup>, а потім почали рухатися на південь — ближче до Центральної Європи, де згодом і виникла давня Германія (теперішня Німеччина. — *Ред.*). Балти займали північне узбережжя континенту (давши своє ім'я Балтійському морю) і терени Скандинавії (пануючи в ній, за винятком Фінляндії<sup>43</sup>, населення якої і донині значною мірою зберегло свій первісний альпійсько-середземноморський вигляд<sup>44</sup>).



Віз із Дейбьєрга (Данія, приблизно 500 р. до н. е.), який засвідчує технічні досягнення доримських германців. Він має надивовижу досконалу систему роликів підшипників з дерев'яними валиками в бронзовому корпусі для полегшення обертання колеса навколо своєї осі. Така витончена

технологія доводить, що доримські кельти, германці, балти, слов'яни насправді були не «варварами», а високорозвиненими народами, здатними до приголомшуючих технологічних досягнень.

Протягом 1800—400 рр. до н. е. кельти розвинули в Південній Німеччині та Австрії дві передові культури металообробки, названі археологами Урнфілдською і Гальштатською (за місцями найчисленніших знахідок пам'яток цих культур у Верхній Австрії). Звідси по всій Європі поширилася технологія обробки заліза та виготовлення з нього інструментів і зброї.

### **Кельти в Південній Європі**

Плем'я індоєвропейців-латинів проникло аж в Італію, запроваджуючи свій контроль над півостровом і змішуючись з місцевим давньоєвропейським населенням. Згодом тут постала найвеличніша імперія світу — Рим. Латини дали своє ім'я мові, яку вони принесли. За іронією долі, римська мілітарна сила пізніше завалила віддалених індоєвропейських кузенів латинян — кельтів Франції та Британії, але, у свою чергу, підкорилося нащадкам індоєвропейських германців.

<sup>41</sup> Від імені кельтів походить і стародавня назва Шотландії — Каледонія (від «Каталонія», тобто «кельтлан» — «земля кельтів»).

<sup>42</sup> Назва «Скандинавія» («Сіндіка Нова») походить від старовинної назви Таманського півострова (Сіндіка, Скіндія, Скандія), з якого відбулось переселення частини арійського племені сіндів на південний схід (де своїй новій батьківщині вони дали назву Сіндія-Індія), а іншої частини — в діаметрально протилежному напрямку на північний захід, куди вони принесли назву Сіндія Нова. Це ж саме походження має і назва всесвітньо відомого заповідника на Херсонщині — Асканія Нова.

<sup>43</sup> Суворо кажучи, Фінляндія до Скандинавії стосунку не має. На Скандинавський півострів «заходить» лише невелика за площею північно-західна частина Фінляндії.

<sup>44</sup> Прабатьківщиною сучасних фінів є Приуралля. Навряд чи можна первісних приуральських угро-фінів ототожнювати із, скажімо, середземноморським расовим типом.

Латини не були єдиними кельтами, які опанували Італійський півострів. Близько 400 р. до н. е. інше кельтське плем'я завоювало Північну Італію, вибивши етрусське населення і заснувавши місто Мілан. У 390 р. до н. е. кельтська армія навіть спромоглася завоювати сам Рим, а римляни, що залишилися, заплатили їм викуп золотом.

У Південній Франції та Іспанії кельти зустрічалися і змішувалися з добре організованим середземноморським населенням, втрачаючи при цьому багато чого зі своєї оригінальної нордичної психології. У I тис. н. е. кельтсько-середземноморські народи Іспанії були окуповані арабами. Змішання з ними спричинилося до того, що чимало іспанців, репрезентуючи цю кельтсько-середземноморсько-арабську суміш, уже не мають жодних фізичних характеристик своїх первісних індоєвропейських предків. Разом із тим в Іспанії ще можна знайти більш-менш виразні расові типи стародавніх кельтських і середземноморських спільнот.



Настінний живопис — зображення світловолосого нордичного рибалки на Криті.  
Приблизно 1550 р. до н. е.

### **Мікеняни — перші індоєвропейські завойовники**

Материкова Греція, заселена давньоєвропейською середземноморською людністю, впала перед навалом індоєвропейців-мікенян. Це плем'я заклало основу майбутньої класичної Греції, для остаточного сформування якої знадобилася потім ще одна хвиля нордичних завойовників.

Близько 1900 р. до н. е. кінні мікеняни раптово з'явилися в Пелопонесі (регіон Грецького материка) і швидко поглинули місцеве населення. Є дані, що вони мали контакт з ще одним завойовницьким нордичним племенем — хеттами (зокрема, вони торгували між собою). У Греції, на малоазійському узбережжі і навіть у Сирії почали виникати мікенські міста. Мікеняни були попередниками класичної Грецької цивілізації. Вони збудували чудове місто Мікени, чим найвідомішим мешканцем був цар Агамемнон.

У 1100 р. до н. е. мікеняни були розбиті навалом ще одного нордичного племені — дорійського. Нащадки дорійців — це спартанці та коринфяни — народи, які згодом відіграли драматичну роль в історії Греції. Після цієї поразки чимало мікенян втекло на узбережжя теперішньої Туреччини. Тут вони побудували поселення і заснували країну під назвою Іонія. Іонійська цивілізація зберегла багатющий спадок Мікен і додала до нього культуру Лідії. Пізніша цивілізація Афін пішла саме з Іонії.



Лев'яча Брама в Мікенах. Приблизно 1500 р. до н. е.

### **Дорійці**

Десь у 1100 р. до н. е. у Грецію з півночі посунула нова хвиля індоєвропейських нордійців. Це були дорійці. У період від цього часу і приблизно до 750 р. до н. е. на Грецькому півострові було запроваджено технологію обробки заліза. Дорійська епоха znana як епоха Гомера, позаяк про неї відомо дуже мало, а більшість з того, що відомо, почерпнуто з гомерівських епічних поем «Іліада» та «Одисея». В «Іліаді» Гомер описував індоєвропейських ахейців (загальна назва мікенян і дорійців) як «яснооких», «світлоголових», «вродливих», «високих на зріст», а богиню Афіну — як «яснооку блондинку». Наведемо кілька фрагментів:

*“... і ось я бачу ... світлооких ахейців, яких легко відрізнити...”*

*“раджу тобі припинити війну, не варто битися з білявим Менеласом, інакше ти неминуче будеш вражений його списом...”*

*“...хіба не бачиш ти, як біла моя шкіра і який я високий на зріст? Я син найхоробрішого батька і богині...”*

### Соціальна організація дорійців

Люди епохи Гомера були, поза всяким сумнівом, войовничими, хоробрими, — можна сказати, що вони не чекали труднощів, а самі шукали їх. Основу тогочасної економіки становило сільське господарство, а урядували царі (племінні вожді) та радники з аристократичних родин. Приблизно у цей же час були започатковані міста-держави, або поліси. Кожне місто мало акрополь — найвищу частину своєї території, де «кращі люди» поліса поклонялися своїм богам та могли у разі небезпеки знайти прихисток. Навколо (і, звісно, нижче) акрополя розташовувалося асті — житлові і торговельні квартали. Асті та акрополь становили цілісну адміністративно-юридичну структуру поліса (до речі, від слова «поліс» походить слово «політика»<sup>45</sup>).

### Слов'яни Східної Європи

Серед індоєвропейців, які населяли Європу під час великих нордичних завоювань, була група слов'ян. Вони мешкали найближче до рідної землі предків — Південної Росії (України — *Ред.*). Облаштовані ними терени відомі зараз як Україна і Білорусь («Біла Росія»). Вони були ідеальним місцем для вирощування зернових культур<sup>46</sup>, що спонукало їхніх мешканців більше займатися сільським господарством, аніж війнами чи завоюваннями. Близько 1000 р. до н. е. прями індоєвропейські предки слов'ян почали переселятися на захід, займаючи територію навколо р. Вісла у сучасній Польщі.



Поховальне вогнище на похороні слов'янського вождя (близько 900 р. н. е.). Як і багато інших індоєвропейців, слов'яни спалювали своїх небіжчиків разом з їхнім майном. Ця картина була створена на основі історичного документу — розповіді мандрівника по Південній Росії. Важливо зауважити, що в цій розповіді описуються, власне, вікінги (що й відбито у картині), а це ясно вказує на те, що у расовому і культурному відношенні первісні слов'яни фактично були ідентичними з тими індоєвропейцями, які оселилися у Скандинавії і стали потім вікінгами<sup>47</sup>.

Близько 700 р. до н. е. землі східних слов'ян були завойовані ще одним індоєвропейським племенем — скіфами, які з'явилися з півдня (де інша гілка цього племені проникла в Малу Азію і на Близький Схід)<sup>48</sup>. До 100 р. до н. е. скіфи заволоділи значною територією, легко перемагаючи сільськогосподарське населення слов'ян. Однак близько 200 р. до н. е. тут з'являються сармати — одні з останніх індоєвропейських завойовників. З часом вони асимілювали скіфів і замінили їх в якості володарів слов'янських земель. У расовому відношенні скіфи і сармати були фактично ідентичними. У 600 р. до н. е. сарматів підкорили індоєвропейські германці-готи з Північної Європи<sup>49</sup>, які захопили землі Східної Європи у своє володіння.

<sup>45</sup> Слово «поліс» походить від санскритського кореня «пол» («пал»), яке означало владу і силу, звідси слова «поляни» (богатири), «поле» (контрольована територія), «пол» — місто як центр влади (напр., Ставрополь, Костополь, Севастополь), «топал» (буквально — «захисник корів», воїн), «паланиця» (велика ритуальна хлібина-богатыр), «Палестина» (Пале-стан — військовий табір), «палиця» — спис.

<sup>46</sup> Україна справді є ідеальним місцем для вирощування зернових, чого не можна сказати про Білорусь.

<sup>47</sup> Автор каже тут про арабського мандрівника Ахмеда ібн Фадлана, який у 922 р. на власні очі бачив такий похорон і дав його класичний опис. Ібн Фадлан і справді спостерігав групу саме скандинавських вояків-купців (детальніше див.: *Херрман Йоахим*. Славяне и норманны в ранней истории Балтийского региона // Славяне и скандинавы. Пер. с нем. Общяя редакция канд. филол. наук Е.А.Мельниковой. Москва, 1986. С. 66—73), які називалися *русали*. Як відомо, одним із головних етнічних компонентів давніх скандинавів були подніпровські слов'яни, котрі потім під іменем *варягів* або *русів* приходили на землі своїх предків. До речі, ібн Фадлан мандрував по Волзько-Камській Булгарії (де активно торгували руси), а це сучасна Росія, але не Південна, як твердить А.Кемп.

<sup>48</sup> Насправді це відбувалося трохи інакше. Скіфи прийшли на початку VII ст. до н. е. у Північне Причорномор'я не з півдня, а зі сходу. Майже не затримавшись на новому місці, вони через Кавказ вдерлися в Передню Азію і перебували там досить тривалий час, але зрештою повернулися в нинішні українські степи і остаточно облаштувалися в них.

<sup>49</sup> Тут очевидна помилка в авторському тексті. Готи розбили сарматів у III ст. н. е. (а у IV ст. їх остаточно добили гуни).



Можливо, через близькість до своєї індоєвропейської прабатьківщини у Південній Русі (ідеться про Українське Подніпров'я. — *Ред.*), племена, які формували слов'ян, найбільшою мірою зберігали культурні засади своїх предків<sup>50</sup>. Індоєвропейський культ Сонця існував у слов'ян аж до XII століття, а в їхньому пантеоні головувало божество, яке їхало в колісниці і тримало в руці молоток. Вірогідно, це божество та скандинавський бог Тор походили від спільного міфологічного предка.

Як тільки Римська імперія почала тріщати по швах, слов'яни посунули на Захід — спочатку на Балканський півострів, а потім і в Центральну Європу. Близько 650 р. н. е. вони захопили узбережжя Адріатичного моря напроти Італії (нині там розташовується Албанія), а потім проникали аж на південь, де зараз Туреччина, і розчинялися тут у місцевому населенні.

Схіноєвропейські слов'яни не тільки прийняли на себе головний удар навали монголів, але й протягом 1000 років були окуповані ісламськими турками<sup>51</sup>. Певне змішування з обома цими завойовниками породило в цьому регіоні темноволосу і темнооку людську подобу, яка зараз хибно вважається «одвічно слов'янською» (хоча, звісно, й дотепер існує велика кількість слов'ян — носіїв фізичних характеристик ще своїх індоєвропейських предків)<sup>52</sup>.



Тор, індоєвропейський бог війни, що разить своїх ворогів чарівним молотом.

### Кельтські винаходи — кольчуга і мило

Усі давні індоєвропейські племена мали спільне расово-етнічне коріння, але це не стримувало їх від війн одних з одними. Кожне плем'я очолювалося вождем і далі ділилося на верстви друїдів (священиків), аристократів (воїнів) і простолюду<sup>53</sup>. Кельтська спадщина у Південно-Східній Європі, Франції та Британії була зруйнована римлянами. Кельти не мали такої писемності, як їхні завойовники, не мали вони і таких організаційних здібностей. Разом із тим саме кельти винайшли кольчугу, залізні підкови для коней, безшовні залізні шини для колісниць. Ще одним їхнім важливим винаходом було мило.

<sup>50</sup> Автор має на увазі, що, на відміну від східних слов'ян, які мешкали в Українському Подніпров'ї — арійській колісці індоєвропейзму як такого, усі інші індоєвропейці у своїх мандрах чимраз далі віддалялися від цієї коліски, а отже, все більше втрачали її первісні духовні та інші цивілізаційні засади. До речі, з огляду на неймовірну інтенсивність давніх міжетнічних контактів і змішувань на Подніпров'ї (про яку цілком слушно пише автор) можна подумати про, сказати б так, «збірність» генетичних коренів українського слов'янства. Але насправді це не так. Попри всі кількісно-чолітні міграції, від самої появи індоєвропейців на землях нинішньої України їхні серцевинні групи існували тут безперервно, забезпечуючи *пряму* генетичну спадковість. Як виявив кілька років тому київський антрополог Сергій Сегеда, фізичні ознаки сучасних українців уперше з'являються у V тис. до н. е. Інакше кажучи, *сім тисяч років на Подніпров'ї існує безперервна серцевинна генетично-спадкова лінія*, що її не змогли «розчинити» будь-які міграції та етнічні домішки. Такої лінії не мають інші індоєвропейські народи, бо всі вони повсякчас мандрували по планеті і в процесі різних змішувань зрештою змінювалися до невпізнаності. — Див.: *Сергій Васильченко*. Індоєвропейська ідея України // *Перехід-IV*, 2-1999, с.62.

<sup>51</sup> Тут у автора простежуються певні труднощі зі східноєвропейською історією. Як відомо, «ісламські турки» у 1453 р. завалили Візантію, у 1456 обклали Молдавське князівство щорічною даниною, у 1475 вдерлися в Крим і зробили тамтешніх татар своїми васалами, у 1498 разом з кримцями уперше здійснили похід в Україну. Потім турки неодноразово з'являлися на наших землях; під їхнім адмініструванням тривалий час перебувала частина Півдня України. Наприкінці XVIII ст., після російсько-турецьких війн, турецькій присутності на українських землях було покладено край, а Крим увійшов до складу Росії. Таким чином, казати про 1000 років окупації України турками — це нонсенс.

<sup>52</sup> Це досить поширений помилковий стереотип про значну тюркську домішку в українському генофонді. Нагадаємо, що українцям як расі властиві високий зріст, брахікефальність, світловолоість в дитинстві і темноволоість в зрілому віці (див. «Арійська метацивілізація», №1-2001). Фактично протилежні якості властиві для тюрків: середній і низький зріст, доліхокефальність, темноволоість з дитинства.

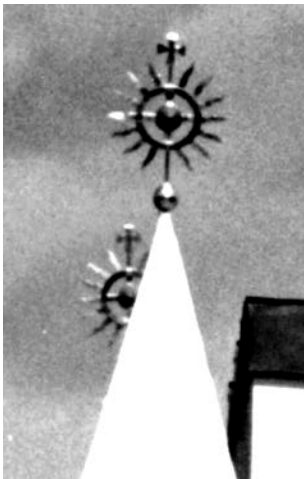
<sup>53</sup> Власне, *друїди* — це кельтська назва жерців («священиків», як їх називає автор). Інші індоєвропейці мали свої назви соціальних верств. Перед відходом у II тис. до н. е. до Індії подніпровські арійці створили класичну соціальну структуру, збережену індоєвропейським світом донині. Це — *брахмани* (жерці — знавці найвищих законів руху світоладу), *кшатрії* (вожді, вояки), *вайши* (організатори виробничих процесів), *шудри* (виконавці наказів вищих верств — «простолюди» за А.Кемпом). У різні епохи жерці-мудреці Подніпров'я мали такі назви, як *арт*, *брахман*, *уктрі-укр* (на санскриті — арійською мовою — «уктрі» означає «творець, носій слова», тобто носій вищих знань), *волхв*, *словін-слов'янин* («носій слова» — буквальный переклад «уктрі» на східнослов'янську мову) та ін.



Кельтський хрест.



Арійський хрест, характерний для українських православних церков.



Арійські хрести новозбудованої каплиці святого апостола Андрія Первозванного в Києві біля Аскольдової могили.

Зразки кельтського мистецтва, складність якого стала легендарною, свідчать про зв'язки його творців з іншими індоєвропейськими племенами. Улюблені мотиви кельтського стилю — стилізовані рослинні мотиви, запозичені у скіфів та інших степових індоєвропейців зображення фантастичних тварин, протиставлені одна одній еліптичні лінії, спіралі та шеврони.

Майже всі первісні індоєвропейці поклонялися Сонцю<sup>54</sup>. У їхньому мистецтві панувало зображення *сонячного колеса* у вигляді кола з хрестом у ньому. “Кельтський хрест”, який є зараз християнським символом, скопійовано саме з цього первісного індоєвропейського символу<sup>55</sup>.

Сьогодні кельтська мова вижила тільки в Уельсі, Шотландії та в деяких регіонах Ірландії.

#### Від редакції:

“Кельтський хрест” є стилізованим зображенням арійського хреста, який сьогодні масово відроджується при будівництві нових і відновленні давніх православних храмів. Яскравим прикладом продовження арійської (православної) сакральної традиції є дивної краси золоті хрести, що прикрашають нещодавно побудовану каплицю святого Андрія Первозванного — поблизу Аскольдової могили у Києві.

#### НАШ КОМЕНТАР ДО “МАРШУ ТИТАНІВ”

Книга Артура Кемпа “Марш титанів: історія Білої раси” є концентрованим зліпком сучасних наукових уявлень, суперечностей, міфів і стереотипів про розвиток людського роду і, водночас, яскравим прикладом того феномену, що його авторитетний дослідник науки, автор всесвітньовідомої праці “Структура наукових революцій” Томас Кун називає КРИЗОЮ НАУКОВОЇ ПАРАДИГМИ. Головною особливістю такої кризи є накопичення критичної кількості фактів, які не вписуються в застарілі теорії, схеми та інтерпретації.

Згідно з Принципом чотирьох фаз, кожна жива система, в тому числі науково-світоглядна, в процесі свого розвитку має тенденцію проходити чотири фази: 1) генерування ідеї, 2) чорновий зразок, діючий прототип, 3) кризове випробовування, перевірка системи та її елементів на життєздатність, 4) повноцінна реалізація і масове тиражування. З цієї точки зору книга Артура Кемпа — це фактично перша спроба, чорновий зразок, конче необхідний для майбутнього повноцінного викладення історії людської цивілізації. Більш того, цей “американський діючий прототип” виразно демонструє всі ознаки гострої системної кризи своєї науково-світогальної бази. А це значить, що прийшов час для переосмислення величезного масиву фактів, накопичених поколіннями самовідданих дослідників, і здійснення світоглядного прориву до кращого розуміння нашого світу і його законів.

Треба віддати належне автору “Маршу титанів”, його ерудиції, працездатності і цілеспрямованості. Масштаби його пошуків та знахідок справді вражають і захоплюють. Приведення їх до чіткої, логічної і зрозумілої системи — справа близького майбутнього.

<sup>54</sup> Точніше, поклонялися єдиному невидимому Богу, символом якого було видиме Сонце.

<sup>55</sup> Ще одним зображенням сонячного колеса була свастика (на санскриті — сварга), яка символізувала нескінченність всесвітнього коlobігу і вважалася найпотужнішим сакральним оберегом — символом Сина Божого. На основі первісного зображення арійської сварги (6 тис. до н.е., археологічна культура Самарра) виконано символ журналу “Перехід-IV” і глобального проекту “Золота Стежка”.